

סיפורים נפלאים לילדים

פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים

"וְשֹׁפְטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפֹּט צֶדֶק" (טז, יח)

ספר אברהם תלמיד חכם, מעשה שארע אצלו: מספר שבועות לאחר נשואי, ארע המעשה הבא: הייתי נוהג ללמד בביתנו בשעת הערב. ישבתי בסלון ולמדתי כפי שהרגלתי ללמד בקול וברכוז.

והנה באחד הימים הבחנתי ברעיתי שאין פניה אלי כתמול שלשום.

הרגשתי שיש בלבה איזושהי תרעמת עלי. התפלאתי מאוד שכן חיינו עד אז במלא האהבה והרעות כפי שראוי להיות בכל בית של תורה כמובן, כפי שלמדוני, לא התעלמתי ולא המתנתי, אלא מיד נגשתי ושאלתי אותה: מה קרה? והאם הבחנתי נכונה?

ואכן, היא תנתה בפני את אשר בלבה וכך התלוננה: באחד הלילות נכנסתי לסלון כדי לקחת דבר-מה. אתה ישבת ולמדת כדרכך והשתדלתי לא להפריע, אך אתה הרגשתי צרך משום-מה להעיר לי בנימה פוגעת: "לכי מכאן! לכי מכאן!" וחזרת שוב ושוב על הבקשה הבוטה הזו.

אם בניסתי לחדר הפריעה לה, הנה עליה להעיר בצורה עדינה יותר שזה מפריע לה ולא לפקד עלי בכזו בוטות שעלי ללכת... נדהמתי למשמע אומי - מספר האברהם -

מעולם לא עלה על דעתי לדבר כך, ובודאי לא לאשתי הטובה והמסורה.

לא ידעתי את נפשי ולא הבנתי איך שמעה מפי כדבר הזה. אמצתי את זכרוני אך לשוא. נסיתי לחקר ולברר אצלה באיזה יום זה קרה. היתכן שמרב רכוז בלמודי לא שמתי לב ונכשלתי בדבורי?!

לאחר ששחזרתי את כל סדרי למודי בלילות האחרים בדקדוק רב והכל עבר בזכרוני כמו סרט-נע, האיר ה' את עיני ונפתרה התעלומה: הרגלתי מנעורי ללמד בקול ולהוציא מהפה כל מלה שאני לומד, כפי שלמדנו חז"ל (ערובין נד). חיים הם למוציאיהם, לאלו שמוציאים בפיהם את הדברים שלומדים, וגם מועיל לזכרון.

ובכן, באותו ערב שארע המעשה, אחזתי בלמודי במסכת שבת בענין ערוב המועיל להוציא מרשות לרשות בשבת, קראתי ברכוז ובקול את דברי הגמרא החל מדף ו ע"א לרף ו ע"ב, בזה הלשון: "מי שיש לו ב' בתים בשני צדי רשות הרבים, עושה לחי מכאן (=עמוד צמוד לקיר בצד פתח המבוי) ולחי מכאן..." ובדיוק אז נכנסה אשתי ואפלו לא הרגשתי...

חזרתי בקול חזק "לחי מכאן ולחי מכאן", והיא שמעה את המלים הללו, והיתה בטווח שאני תובע ממנה שוב ושוב "לכי מכאן! לכי מכאן!" ויצאה מהחדר פגועה..."

הנה כי כן, עד כמה קשה בסיטואציה כזו, לרדת לסוף דעתו וכונתו של הזולת

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

בקש הגרי"ו סולוביצ'יק זצ"ל מאבי, הגאון רבי בנימין מנדלסון זצ"ל, לשכנע את ראש העירייה שלא לבצע את התכנית.

בקש רבי בנימין מהגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל שיתלווה אליו. הם הגיעו לטבריה ורבי בנימין ישב להסביר לראש העירייה את עניני "השארות הנפש" והאסור של חטוטי שכבי וכו'.

שמע ראש העירייה את דבריו הרציניים והנרגשים והגיב: הרב מקוממיות מסביר לי מדברי חז"ל, אבל אני רוצה פסוק מפרש בתורה שאסור...

במקום תשובה הניח רבי בנימין את עשר אצבעותיו על השלחן, ושאל את ראש העירייה: אתה מאמין שהאצבעות שלי נמצאות כעת על השלחן?

השיב ראש העירייה: כן, אני מאמין, אני רואה את האצבעות על השלחן, אז אני מאמין שהם על השלחן.

הגביה הרב מקוממיות את קולו ואמר: אני מאמין בכל מלה הכתובה בחז"ל, הרבה יותר ממה שאתה מאמין שהאצבעות שלי כעת על השלחן!

ברגע ששמע ראש העירייה את הדברים הללו יוצאים מפיו של הרב של קוממיות, פתח את המגרה הוציא את המסמכים החקיים וקרע אותם אחד אחרי השני.

רבי חיים ברים שהיה נוכח בפגישה, כאמור, שאל את ראש העירייה: האם הגעת כבר לדרגה כזו של אמונה שאתה קורע את המסמכים?

השיב לו ראש העירייה: אני לא הולך לגלות לכם מה דרגתי באמונה, אבל דבר אחד ברור, כי אני מאמין באמונה שלמה, שהרבי מקוממיות מאמין במה שהוא אומר! ולכבודו קרעתי את כל המסמכים.

(הלמות עמלים)

וללמד עליו זכות, אך גם כאן מצוים אנו לדון לזכות.

"על פי התורה אשר יורוק... תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ומין ושמאל" (יז, יא) יום אחד נכנסה הרבנית קניבסקי ע"ה לחדרו של בעלה הגאון רבי חיים זי"ע, וספרה שבפתח עומדת אשת אברהם שחיבת לעבר טפול מסבך להצלת חייה, אך הודיעה לרופאים שהסכמתה לנתוח מתנית בהוראת רבי חיים קניבסקי.

הניף רבי חיים ידו בבוטול אחר ששמע את הפרטים, ואמר: אינה צריכה לעבר את הטפול. הכל יהיה בסדר בעז"ה.

היה שם תלמיד חכם שתמה: הרי רופאים בעלי סמכא קבעו שהטפול הכרחי ודחוף, איך אפשר להורות לבטלו?

אך רבי חיים חזר שנית על דברו שהכל יהיה בסדר בעז"ה.

האשה עזבה את הבית ות"ח נוסף שהיה נוכח שם, שאל: ילמדנו רבנו איך הכריע נגד הרופאים שיודעים בדרך כלל מה שהם אומרים?

נענה רבי חיים ואמר: ודאי שהרופאים לא מדברים סתם, וקבעו שיש לערך את הטפול בדחיפות, אבל בעצם זה שהאשה התנתה את הסכמתה בהוראת רב, הוכיחה שיש לדידה סמכות גבוהה יותר מדעתם, והפקידה גורלה במקום אחר ושמו אמונת חכמים, בכך עברה מהערוץ הטבעי לערוץ אחר לחלוטין והכללים שם אחרים...

(דברי שיח)

ספר הגאון רבי ישראל יצחק מנדלסון (גאב"ד קוממיות): בשנת תשט"ז, קבל ראש עיריית טבריה (מר משה צחר) לידי תכניות לחפר בבתי קברות בטבריה.